

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **M. M.P.**, proti žalovaným **1/ M., 2/ M.E.**, IČO : X., obaja zastúpení JUDr. J. B., o náhradu škody na zdraví, vedenej na Okresnom súde Humenné pod sp.zn. 21 C 108/2009, o dovolaní žalovaných 1/, 2/ proti rozsudku Krajského súdu v Prešove zo 4. februára 2010, sp.zn. 13 Co 64/2009 takto

r o z h o d o l :

Dovolanie žalovaných 1/, 2/ **o d m i e t a.**

Žalobkyni náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Humenné rozsudkom z 18. novembra 2009, č.k. 21 C 108/2009-111 zaviazal žalovaných 1/ a 2/ spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobkyni 1 253,56 € do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Konanie v časti o zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 4,6% ročne zo sumy 1 492,48 € od 5. júna 2009 do zaplatenia, zastavil. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Žalovaných 1/ a 2/ zaviazal spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobkyni náhradu trov konania 443,26 € k rukám jej právneho zástupcu a trovy štátu na účet súdu prvého stupňa 75 €, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Mal za to, že nárok žalobkyne, ktorá utrpela škodu na zdraví v dôsledku poškodenia chodníka, za ktorého údržbu zodpovedali žalovaní 1/ a 2/, a preto sú objektívne zodpovední za vzniknutú škodu na zdraví, bol v časti dôvodný. Výšku uplatneného nároku titulom škody na zdraví účastníci nenamietali, a preto súd prvého stupňa vychádzal z ich zhodných tvrdení. Čiastočne uznal spoluúčasť žalobkyne na spôsobenej škode, ktoré spoluzavinenie ustálil v rozsahu 20% v súlade s § 441 Občianskeho zákonníka, vzhľadom na to, že túto časť komunikácie žalobkyňa pravidelne

používala. Prihliadol však i na to, že v čase úrazu došlo k vypnutiu osvetlenia a bol večer v zimnom mesiaci, ako aj na to, že žalovaní 1/ a 2/ o závade na komunikácii vedeli a túto neodstránili. Priznal preto žalobkyni istinu 1 253,56 €, čo predstavovalo 80% uplatnenej sumy a vo zvyšku návrh zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 3 O.s.p.

Krajský súd v Prešove rozsudkom zo 4. februára 2010, sp.zn. 13 Co 64/2009 zmenil rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej v napadnutej časti tak, že návrh žalobkyne zamietol. Zmenil rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku o trovách konania tak, že ich náhradu žalovaným 1/ a 2/ nepriznal. Žalovaným 1/ a 2/ nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. Zrušil rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku o povinnosti žalovaných 1/ a 2/ zaplatiť trovy štátu. Uviedol, že súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav, avšak vyvodil z neho nesprávny právny záver v súvislosti s vecnou pasívnou legitimáciou žalovaných. Podľa jeho názoru bolo vykonaným dokazovaním nesporne preukázané, že v šachte, umiestnenej na chodníku, na ktorom došlo k úrazu, sa nachádzalo vedenie sietí, ktorých vlastníkom bola spoločnosť S. T., a.s. Zo zákona č. 610/2003 Z.z. o elektronických komunikáciách vyplýva, že vlastníkom káblovej šachty, nachádzajúcej sa na chodníku ako verejnej komunikácii, je podnik, ktorý poskytuje verejnú sieť, čo však v žiadnom prípade nebol ani jeden zo žalovaných. V danom prípade za spôsobenú škodu nemohli niesť zodpovednosť žalovaní 1/ a 2/ v zmysle zákona č. 135/1961 Zb. o pozemných telekomunikáciách. O trovách celého konania rozhodol odvolací súd podľa § 150 ods. 1 O.s.p., keď dôvody hodné osobitného zreteľa vzhliadol v tom, že žalobkyňa v skutočnosti utrpela úraz, a zrejme z neznalosti uplatnila svoj nárok proti žalovaným 1/ a 2/.

Proti rozsudku odvolacieho súdu v časti výroku o trovách konania podali dovolanie žalovaní 1/ a 2/, ktorí ho žiadali v tejto časti zmeniť a zaviazat' žalobkyňu na náhradu trov celého konania. Vytýkali odvolaciemu súdu, že jeho rozhodnutie v dovolaní napadnutej časti spočíva na nesprávnom právnom posúdení. Poukázali na tú skutočnosť, že nedali príčinu na začatie konania, v konaní však boli úspešní a počas celého konania namietali nedostatok svojej vecnej legitimácie, pričom sa snažili presvedčiť žalobkyňu, aby zobrala svoju žalobu späť. Uviedli, že žalobkyňa mala právnu pomoc pred i počas celého konania a v prvostupňovom konaní jej boli i priznané trovy právneho zastúpenia. Podľa dovolateľov nebol daný žiadny dôvod, aby trovy svojho právneho zastúpenia mali hradiť oni, keď v konaní boli úspešní.

Žalobkyňa vo svojom vyjadrení žiadala dovolanie zamietnuť, poukázala na to, že ona, napriek tomu, že nebola v konaní úspešná, nepodala dovolanie, a vzhľadom na svoju sociálnu situáciu (je invalidná dôchodkyňa) by nebolo spravodlivé, keby musela hradiť trovy konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podali včas účastníci konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.) a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto opravný prostriedok nie je prípustný.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Dovolanie žalovaných 1/ a 2/ smeruje proti tej časti rozhodnutia odvolacieho súdu, vo výroku ktorého bolo rozhodnuté o trovách konania. Treba uviesť, že aj keď toto rozhodnutie je síce súčasťou rozsudku odvolacieho súdu, má charakter uznesenia a tento charakter nestráca, i keď rozhodnutie o trovách s meritórnym rozhodnutím vo veci súvisí a je do neho pojaté (§ 167 ods. 1 O.s.p.). Vzhľadom na túto povahu rozhodnutia odvolacieho súdu o trovách konania treba prípustnosť dovolania proti nemu smerujúceho posudzovať podľa ustanovení, ktoré vymedzujú, kedy je prípustné dovolanie proti uzneseniu.

Pokiaľ dovolanie smeruje proti uzneseniu odvolacieho súdu, je tento opravný prostriedok prípustný, ak je ním napadnuté zmeňujúce uznesenie odvolacieho súdu (§ 239 ods. 1 písm. a/ O.s.p.) alebo ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločenských na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 písm. b/ veta prvá O.s.p.). Podľa § 239 ods. 2 O.s.p., dovolanie je tiež prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Podľa doslovného znenia § 239 ods. 3 O.s.p. však ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, poriadkovej pokute, o znalečnom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákonom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením.

Nakoľko je v prejednávanej veci dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu o trovách konania, ktoré vykazuje znaky jedného z tých rozhodnutí, ktoré sú taxatívne vymenované v ustanovení § 239 ods. 3 O.s.p. ako rozhodnutia, kde dovolanie nie je prípustné, je nepochybné, že prípustnosť dovolania žalobcov z ustanovenia § 239 O.s.p. nemožno vyvodiť.

S prihliadnutím na ustanovenia § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p. ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnúť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie), neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti uzneseniu podľa § 239 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu) ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Uvedené vedy konania neboli dovolacím súdom zistené ani dovolateľmi namietané.

Skutočnosť, že by rozhodnutie prípadne aj spočívalo na nesprávnom právnom posúdení veci, môže byť len odôvodnením dovolania v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. v prípade, ak je dovolanie prípustné, a nie dôvodom jeho prípustnosti podľa § 236 a nasl. O.s.p.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav.

O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo o sebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby teda tvrdenia dovolateľov boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), dovolateľmi vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť rozsudku v napadnutej časti, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo).

Vzhľadom na uvedené možno preto zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť z ustanovenia § 239 O.s.p., a iné vedy konania v zmysle § 237 O.s.p. neboli dovolacím súdom zistené. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie v súlade s § 218 ods. 1 písm. c/ v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa rozsudkom odvolacieho súdu v napadnutej časti z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešnej žalobkyni vzniklo právo na náhradu trov konania proti žalovaným 1/ a 2/, ktorí úspech nemali (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky žalobkyni náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, lebo nepodala návrh na ich priznanie (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 1. decembra 2010

JUDr. Vladimír Magura, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Falbová

